

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อหาประสิทธิภาพของชุดการสอนปฏิบัติรีคอร์ดเดอร์แบบร่วมมือของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ตามเกณฑ์ 80/80 2) เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยชุดการสอนปฏิบัติรีคอร์ดเดอร์แบบร่วมมือของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยมีกลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายของวิทยาลัยนาฏศิลป์ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 20 คน ที่เลือกเรียนวิชาเลือกเสรี รายวิชาดนตรีสากล (Recorder) ศ30235 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 1) ชุดการสอนปฏิบัติรีคอร์ดเดอร์แบบร่วมมือ จำนวน 3 ชุด 2) แบบประเมินในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ และ 3) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ผลการวิจัยพบว่า 1. คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนด้านกระบวนการของชุดการสอน ซึ่งประกอบด้วยแผนการสอนจำนวน 3 ชุด มีประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้มีค่าเท่ากับ 81.14/88.65 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้คือ 80/80 2. คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังจากการใช้ชุดการสอน พบว่า คะแนนผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 26.70 คิดเป็น ร้อยละ 89 ผลจากการใช้ชุดการสอนปฏิบัติรีคอร์ดเดอร์แบบร่วมมือ นอกจากจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้นแล้ว การเรียนรู้แบบร่วมมือยังส่งผลให้นักเรียนมีทักษะทางสังคม รุ่นพี่และรุ่นน้องมีความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน

คำสำคัญ: ชุดการสอน / การเรียนรู้แบบร่วมมือ / ทักษะการเล่นรีคอร์ดเดอร์

Abstract

The objectives of the research were to 1) study the efficiency of recorder skills instructional package with cooperative learning for High School Students of Dramatic Arts College with the criterion of 80/80. 2) to study the learning achievement of students studying the recorder skill instruction package with cooperative learning for upper secondary students level. The target group consisted of 20 upper secondary students level of Dramatic Arts College in the second semester, Academic Year 2016 who selected the elective course of Recorder Skills (AR30235). The research instruments consisted of 1) three instructional packages on recorder skills with cooperative learning. 2) evaluation forms of each lesson plans. 3) learning achievement tests and the statistics used for analysis was percentage and mean. The research findings were as follow: 1. The mean scores of procedure's students of instructional package included three lesson plans which had the efficiency of 81.14/88.65 and higher than a standard level with the 80/80 efficiency index. 2. The achievement posttest scores after using instructional package found that the mean scores of achievement posttest scores was at 26.70 or 89%. The result of using Recorder Skills Instructional Package with Cooperative Learning in addition to the achievement Higher education Cooperative learning also results in students having social skills. The seniors and the younger generation have mutual support.

Keywords: Instructional Package / Cooperative Learning / Recorder Skill

* นักศึกษาระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชาดนตรี คณะวิทยาลัยการดนตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา humanjeud@gmail.com

** ดร. อาจารย์ประจำภาควิชาดนตรีตะวันตก วิทยาลัยการดนตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา, aj.pui.piano@gmail.com

** ผศ.ดร. อาจารย์ประจำภาควิชาดนตรีตะวันตก วิทยาลัยการดนตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา, pond_panang@hotmail.com

** ผศ.ดร. รองอธิการบดี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์, praweenaa@gmail.com

บทนำ

ปัจจุบันรัฐบาลให้ความสำคัญต่อการปฏิรูปการศึกษา และถือว่าการศึกษาคือเครื่องมือสำคัญต่อการพัฒนาในทุกภาคส่วนของประเทศ กอปรกับความพยายามในการที่จะพัฒนาสังคมให้ก้าวสู่สังคมคุณภาพ สังคมแห่งภูมิปัญญาและการเรียนรู้ การจัดการศึกษาตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน และหลักสูตรสถานศึกษามุ่งพัฒนาผู้เรียนทุกคน ซึ่งเป็นกำลังของชาติให้มีความสมดุลทั้งด้านร่างกาย ความรู้ คุณธรรม มีจิตสำนึก ในความเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ยึดมั่นในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข มีความรู้และทักษะพื้นฐาน รวมทั้งเจตคติที่จำเป็นต่อการศึกษาระดับอาชีวศึกษาและการศึกษาตลอดชีวิต โดยมีการจัดแบ่งเนื้อหาสาระออกเป็น 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ประกอบด้วย สาระการเรียนรู้ภาษาไทย สาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ สาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ สาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม สาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา สาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี สาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สาระการเรียนรู้ศิลปะ โดยกลุ่มสาระการเรียนรู้วิชาศิลปะ ประกอบด้วยวิชา ทัศนศิลป์ ดนตรี และนาฏศิลป์

วิทยาลัยนาฏศิลป์ เป็นสถาบันที่มุ่งเน้นการศึกษาวชิราวุธเป็นหลัก ซึ่งแบ่งออกเป็น 8 สาขาวิชา ได้แก่ สาขาวิชาโขน ละคร ปี่พาทย์ เครื่องสายไทย คีตศิลป์ไทย ดนตรีสากล คีตศิลป์สากล และนาฏศิลป์สากล ซึ่งการเรียนวิชาชิพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย นักเรียนจะต้องเรียน 3 กลุ่มวิชาชิพ ได้แก่ กลุ่มวิชาปฏิบัติศิลป์เอก กลุ่มวิชาปฏิบัติศิลป์โท กลุ่มวิชาเลือกเสรี และรายวิชาดนตรีสากล (Recorder) เป็น 1 ในกลุ่มวิชาเลือกเสรีด้วย และการจัดการเรียนการสอน ซึ่งผู้วิจัยเป็นผู้สอนพบว่า วิชารายวิชาดนตรีสากล (Recorder) เป็นวิชาที่ยังขาดเครื่องมือในการจัดการเรียนการสอนส่งผลให้ประสิทธิภาพในการเรียนการสอนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนยังไม่เป็นที่น่าพอใจ จากการสังเกตของผู้วิจัยในปีการศึกษาที่ผ่านมา มีนักเรียนสาขาต่าง ๆ ที่เลือกเรียนในรายวิชานี้ มีพื้นฐานไม่เท่ากันและนักเรียนขาดการทบทวนอย่างต่อเนื่อง ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาแนวคิดการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือที่พัฒนาโดย ทิศนา ขัมมณี¹ นำมาใช้สร้างชุดการสอนรีคอร์ดเดอร์ขึ้น ซึ่งวิธีการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือนี้มีประสิทธิภาพในการทำให้นักเรียน มีผลสัมฤทธิ์ที่ดีขึ้น

การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือที่พัฒนาโดย ทิศนา ขัมมณี² เป็นวิธีการสอนที่มีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ร่วมกัน เน้นการสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียน รวมทั้งมีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างกัน สมาชิกในกลุ่มจะมีความสามารถแตกต่างกัน ส่งเสริมผู้เรียนให้ช่วยเหลือกัน คนที่เก่งกว่าจะช่วยเหลือคนที่อ่อนกว่า สมาชิกในกลุ่มจะต้องร่วมกันรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของเพื่อน สมาชิกทุกคนในกลุ่มเพราะยึดตามแนวคิดที่ว่า ความสำเร็จของสมาชิกทุกคนจะรวมเป็นความสำเร็จของกลุ่ม ประกอบด้วย 5 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) การเรียนรู้ต้องอาศัยหลักการพึ่งพาอาศัยกันเพื่อความสำเร็จร่วมกัน 2) การเรียนรู้ที่ดีต้องอาศัยการหันหน้าเข้าหากัน มีปฏิสัมพันธ์กัน (Face - to - Face Interaction) เพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ข้อมูล และการเรียนรู้ต่าง ๆ 3) การเรียนรู้ร่วมกันต้องอาศัยทักษะทางสังคม (Social Skills) โดยเฉพาะทักษะในการทำงานร่วมกัน 4) การเรียนรู้ร่วมกันจะต้องมีผลงานหรือผลสัมฤทธิ์ทั้งรายบุคคลและรายกลุ่มที่สามารถตรวจสอบและวัดประเมินได้ และ 5) มีการวิเคราะห์กระบวนการทำงานของกลุ่มเพื่อช่วยให้กลุ่มเกิดการเรียนรู้และปรับปรุงการทำงานให้ดีขึ้น

จากการศึกษาปัญหาและเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงได้เห็นความสำคัญและประสิทธิภาพของชุดการสอนปฏิบัติรีคอร์ดเดอร์แบบร่วมมือ มาใช้ในการจัดการเรียนรู้ในรายวิชาดนตรีสากล (Recorder) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย วิทยาลัยนาฏศิลป์ เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปฏิบัติรีคอร์ดเดอร์ให้สูงขึ้น และเป็นแนวทางในการพัฒนาการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ในรายวิชาดนตรีสากล (Recorder) ต่อไป

วัตถุประสงค์

1. เพื่อหาประสิทธิภาพของชุดการสอนปฏิบัติรีคอร์ดเดอร์แบบร่วมมือ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยชุดการสอนปฏิบัติรีคอร์ดเดอร์แบบร่วมมือ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การหาประสิทธิภาพชุดการสอนปฏิบัติรีคอร์ดเดอร์แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย วิทยาลัยนาฏศิลป์ ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

กลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ นักเรียนที่กำลังศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายของวิทยาลัยนาฏศิลป์ ตำบลศาลายา อำเภอพุทธมณฑล จังหวัด

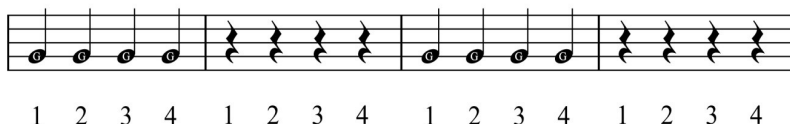
1. ทิศนา ขัมมณี, ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ (กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2555), หน้า 99.
2. _____, ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ (กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2555), หน้า 99.

นครปฐม ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 ที่เลือกเรียนวิชาดนตรีสากล (Recorder) ศ30235 จำนวน 20 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ประกอบด้วย 1) ชุดการสอนปฏิบัติรีคอร์ดเดอร์แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย วิทยาลัยนาฏศิลป์ ซึ่งประกอบด้วยแผนการสอนจำนวน 3 ชุด ใช้เวลาทั้งหมด 10 ชั่วโมง 2) แบบประเมินในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ ได้แก่ แบบสังเกตพฤติกรรมการทำงานกลุ่มแบบประเมินการฝึกปฏิบัติ แบบสังเกตพฤติกรรมนักเรียน และ 3) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เป็นแบบทดสอบชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือกจำนวน 30 ข้อ

ชุดการสอนที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ มีจำนวน 3 ชุด ประกอบด้วย ชุดการสอนที่ 1 เรื่อง วิธีการเป่ารีคอร์ดเดอร์และการบำรุงรักษา ชุดการสอนที่ 2 เรื่อง โน้ตนาวู้และวิธีการเป่าตามจังหวะ ชุดการสอนที่ 3 เรื่อง ฝึกปฏิบัติกับบทเพลง

ผู้วิจัยได้กำหนดเนื้อหาชุดการสอนที่ 1 เรื่อง วิธีการเป่ารีคอร์ดเดอร์และการบำรุงรักษา เพื่อให้นักเรียนรู้จักวิธีการจับรีคอร์ดเดอร์อย่างถูกต้อง เกิดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพพร้อมทั้งรู้จักวิธีการดูแลรักษารีคอร์ดเดอร์ ในชุดการสอนที่ 2 เรื่อง โน้ตนาวู้และวิธีการเป่าตามจังหวะ จะเป็นการฝึกการอ่านโน้ตและปฏิบัติโน้ตไปพร้อมกัน โดยผู้วิจัยได้ใส่ชื่อโน้ตและจังหวะลงไปในชุดการสอนเพื่อความเข้าใจที่ชัดเจน และเพื่อไม่ให้การเรียนการสอนมีความเข้าใจคลาดเคลื่อน ผู้วิจัยได้กำหนดอัตราจังหวะ $\frac{4}{4}$ ในชุดการสอน เพียง 1 อัตราจังหวะเท่านั้น คือ อัตราจังหวะ $\frac{4}{4}$ และได้กำหนดลงไปในชุดการสอน ให้ตัวดำมีค่าเท่ากับ 1 จังหวะ ดังตัวอย่าง

ภาพที่ 1 การปฏิบัติและการนับจังหวะ

และชุดการสอนที่ 3 เรื่อง ฝึกปฏิบัติกับบทเพลง สืบเนื่องจากชุดการสอนที่ 2 เรื่อง โน้ตนาวู้และวิธีการเป่าตามจังหวะ ได้มีการฝึกกับแบบฝึกหัดแล้ว นักเรียนเกิดการเรียนรู้จากการปฏิบัติจริง โดยวิธีการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ ในชุดการสอนที่ 3 จะเป็นการฝึกให้นักเรียนได้บรรเลงกับบทเพลงง่าย ๆ และเป็นเพลงที่คุ้นเคย บทเพลงที่ใช้ในชุดการสอนประกอบด้วย เพลง LIGHTLY ROW, เพลง TWINGLE LITTLE STAR, และ เพลงมาร์ชวิทยาลัยนาฏศิลป์ ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดียิ่งขึ้น และทำให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นตามลำดับ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการศึกษาค้นคว้าถึงทดลอง โดยมีกลุ่มเป้าหมายเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ของวิทยาลัยนาฏศิลป์ อ.พุทธมณฑล จ.นครปฐม ที่เลือกเรียนวิชาเลือกเสรี รายวิชารีคอร์ดเดอร์ ศ 30235 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 20 คน ระยะเวลาในการทดลองใช้เวลาสัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง จำนวน 10 ชั่วโมง โดยมีขั้นตอนในการทดลองดังนี้

1. ทดสอบก่อนเรียน ด้วยแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจำนวน 30 ข้อ
2. ดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ไปที่ละแผน แล้วเก็บคะแนนระหว่างเรียน ได้แก่ คะแนนจากชิ้นงานตามแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ คะแนนจากการประเมินผลทักษะการปฏิบัติ และคะแนนการประเมินพฤติกรรมจนครบทุกแผน
3. ทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้วยแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ชุดเดิม จำนวน 30 ข้อ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยค้นคว้าวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. หาประสิทธิภาพของชุดการสอนปฏิบัติรีคอร์ดเดอร์แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายวิทยาลัยนาฏศิลป์ ตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80
2. ผลสัมฤทธิ์หลังเรียนจากการใช้ชุดการสอนปฏิบัติรีคอร์ดเดอร์แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายวิทยาลัยนาฏศิลป์ มากกว่าร้อยละ 80

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

- สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพของเครื่องมือ
- สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ร้อยละ, ค่าเฉลี่ย
- หาคุณภาพของชุดการสอนโดยใช้สูตร E_1 / E_2

สรุปผล

การหาประสิทธิภาพชุดการสอนปฏิบัติรีคอร์ดเดอร์แบบร่วมมือสำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายวิทยาลัยนาฏศิลป์ แบ่งออกเป็น 3 ชุดการสอน 5 หน่วยการเรียนรู้ ประกอบด้วย ชุดการสอนที่ 1 เรื่อง วิธีการเป่ารีคอร์ดเดอร์และการบำรุงรักษา หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง วิธีการเป่ารีคอร์ดเดอร์และการบำรุงรักษา ชุดที่ 2 เรื่อง ตัวโน้ตนำรู้และวิธีการเป่าตามจังหวะ มี 2 หน่วยการเรียนรู้ ได้แก่ หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง ตัวโน้ตนำรู้และวิธีการเป่าตามจังหวะ 1 และหน่วยการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง ตัวโน้ตนำรู้และวิธีการเป่าตามจังหวะ 2 ชุดที่ 3 เรื่อง ฝึกปฏิบัติกับบทเพลง มี 2 หน่วยการเรียนรู้ ได้แก่ หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง บทเพลงบรรเลงเดี่ยวเบื้องต้น และ หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 เรื่อง บทเพลงบรรเลงคู่เบื้องต้น มีวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ของงานวิจัยซึ่งแบ่งเป็น 2 ข้อ คือ

1. ผลจากการหาประสิทธิภาพ ชุดการสอนรีคอร์ดเดอร์แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย วิทยาลัยนาฏศิลป์ ประกอบด้วยแผนการสอนจำนวน 3 ชุดที่ผู้วิจัยศึกษาค้นคว้าและพัฒนาขึ้น พบว่า มีประสิทธิภาพ เท่ากับ 81.14/88.65 ซึ่งมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่กำหนดไว้

ตารางที่ 1 สรุปผลการวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของชุดการสอน

ชุดการสอน	ประสิทธิภาพ
ชุดที่ 1 เรื่อง วิธีการเป่ารีคอร์ดเดอร์ และการบำรุงรักษา หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง วิธีการเป่ารีคอร์ดเดอร์ และการบำรุงรักษา	80.50/88.75
ชุดที่ 2 เรื่อง ตัวโน้ตนำรู้และวิธีการเป่าตามจังหวะ หน่วยที่ 2 เรื่อง ตัวโน้ตนำรู้และวิธีการเป่าตามจังหวะ 1	80.50/87.25
ชุดที่ 2 เรื่อง ตัวโน้ตนำรู้และวิธีการเป่าตามจังหวะ หน่วยที่ 3 เรื่อง ตัวโน้ตนำรู้และวิธีการเป่าตามจังหวะ 2	82.50/86.50
ชุดที่ 3 เรื่อง ฝึกปฏิบัติกับบทเพลง หน่วยที่ 4 เรื่อง บทเพลงบรรเลงเดี่ยวเบื้องต้น	81.50/88.50
ชุดที่ 3 เรื่อง ฝึกปฏิบัติกับบทเพลง หน่วยที่ 5 เรื่อง บทเพลงบรรเลงคู่เบื้องต้น	82.00/92.25

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยชุดการสอนปฏิบัติรีคอร์ดเดอร์ แบบร่วมมือชุดการสอนปฏิบัติรีคอร์ดเดอร์แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายวิทยาลัยนาฏศิลป์ เมื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนและหลังเรียนจากการใช้พบว่า คะแนนผลสัมฤทธิ์หลังเรียน มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 26.70 คิดเป็นร้อยละ 89

ตารางที่ 2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยชุดการสอนปฏิบัติรีคอร์ดเดอร์แบบร่วมมือ

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	n	$\bar{X}$	S.D.	ร้อยละ
หลังเรียน	20	26.70	1.08	89

อภิปรายผล

การศึกษาค้นคว้าเรื่อง การหาประสิทธิภาพชุดการสอนปฏิบัติรีคอร์ดเดอร์แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย วิทยาลัยนาฏศิลป์ สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. ชุดการสอนรีคอร์ดเดอร์แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย วิทยาลัยนาฏศิลป์ ประกอบด้วยแผนการสอนจำนวน 3 ชุดที่ผู้วิจัยศึกษาค้นคว้าและพัฒนาขึ้น พบว่ามีประสิทธิภาพ เท่ากับ 81.14/88.65 กล่าวคือ จากการใช้ชุดการสอนรีคอร์ดเดอร์แบบร่วมมือ นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 81.14 จากการปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ระหว่างเรียนในแต่ละชุดการสอน จำนวน 5 ชุดและมีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน คิดเป็นร้อยละ 88.65 แสดงให้เห็นว่าแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่กำหนดไว้ โดยมีเหตุผลดังนี้

1.1 ชุดการสอนที่สร้างขึ้นมีกระบวนการสร้างตามขั้นตอนอย่างเป็นระบบ โดยผู้วิจัยได้ศึกษาวิเคราะห์หลักสูตรและเนื้อหาการเรียนรู้สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในวิชาดนตรีสากล (Recorder) ศ30235 ของวิทยาลัยนาฏศิลป์ ศึกษากระบวนการสร้างแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ ตลอดจนศึกษาจิตวิทยาการสอนดนตรี เพื่อสร้างชุดการสอนให้มีความสอดคล้องกับหลักสูตรของวิทยาลัยนาฏศิลป์และนำเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา รวมไปถึงผู้เชี่ยวชาญเพื่อพิจารณาความถูกต้อง แล้วจึงนำมาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปทดลองจริงกับกลุ่มตัวอย่าง เพื่อจะตรวจสอบความเหมาะสมทางด้านเนื้อหา สื่อ กิจกรรม และการวัดผลประเมินผล รวมถึงเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล และพัฒนาปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องตามคำแนะนำ เพื่อให้ได้แผนการจัดการเรียนรู้ที่ดีและมีคุณภาพสามารถนำไปใช้ได้จริง มีประสิทธิภาพ

1.2 การสร้างชุดการสอนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ ผู้วิจัยได้พัฒนาชุดการสอนโดยเน้นนักเรียนเป็นสำคัญ ซึ่งการเรียนรู้แบบร่วมมือช่วยให้นักเรียนมีความพยายามที่จะเรียนรู้ให้บรรลุเป้าหมาย เป็นผลทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น และมีผลงานมากขึ้น การเรียนรู้มีความคงทนมากขึ้น ช่วยให้นักเรียนมีน้ำใจนักกีฬามากขึ้น ใส่ใจในผู้อื่นมากขึ้น เห็นคุณค่าของ ความแตกต่าง ความหลากหลาย การประสานสัมพันธ์และการรวมกลุ่ม และช่วยให้นักเรียนมีสุขภาพจิตดีขึ้น มีความรู้สึกที่ดีเกี่ยวกับตนเองและมีความเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้น นอกจากนี้ยังช่วยพัฒนาทักษะทางสังคมและความสามารถในการเผชิญกับความเครียดและความผันแปรต่าง ๆ และมีทักษะพื้นฐานการปฏิบัติรีคอร์ดเดอร์ที่ดี อันเป็นรากฐานสำคัญในการต่อยอดความรู้การปฏิบัติรีคอร์ดเดอร์ในลำดับต่อไป ส่งผลให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียนรู้และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้น เช่นเดียวกับงานวิจัยของ ไพโรจน์ มักระพันธ์³ สุดธาดา วงศรี⁴ วลภา เอียงราช⁵ และ มยุรีย์ สีเฉลียว⁶

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยชุดการสอนปฏิบัติรีคอร์ดเดอร์แบบร่วมมือชุดการสอนปฏิบัติรีคอร์ดเดอร์แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย วิทยาลัยนาฏศิลป์ เมื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนและหลังเรียนจากการใช้พบว่าคะแนนผล

3. ไพโรจน์ มักระพันธ์, “การสร้างชุดการสอนการเป่าลู่รีคอร์ดเดอร์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาพัฒนาการ สุวินทวงศ์” (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏราชชนรินทร์, 2553)

4. สุดธาดา วงศรี, “การพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ เรื่อง เวลา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้วิธีสอนแบบร่วมมือกัน (LT)” (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาคณิตศาสตร์ศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม, 2553)

5. วลภา เอียงราช, “การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ เรื่องการแปรผัน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT” (การศึกษาค้นคว้าอิสระปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2550)

6. มยุรีย์ สีเฉลียว, “การพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง โจทย์ปัญหาเศษส่วนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ (LT)” (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาคณิตศาสตร์ศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม, 2553)

สัมฤทธิ์ผลนักเรียน มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 26.70 คิดเป็นร้อยละ 89 เช่นเดียวกับงานวิจัยของสุทธาดา วงศรี⁷ วลภา เชียงราช⁸ และไพโรจน์ มัก
สัมพันธุ์⁹

3. เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างการจัดการเรียนรู้แบบเดิมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ หลังจากได้ทำการทดลองกับกลุ่ม
ตัวอย่างแล้ว ผู้วิจัยได้พบความแตกต่างระหว่าง การจัดการเรียนรู้แบบเดิมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยทิตนา แจมมณี¹⁰ ได้ให้องค์
ประกอบของการเรียนรู้แบบร่วมมือไว้ ประกอบด้วย การเรียนรู้ต้องอาศัยหลักการพึ่งพากันเพื่อความสำเร็จร่วมกัน การเรียนรู้ที่ดีต้องอาศัยการ
หันหน้าเข้าหากัน มีปฏิสัมพันธ์กัน เพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ข้อมูล และการเรียนรู้ต่าง ๆ การเรียนรู้ร่วมกันต้องอาศัยทักษะทางสังคม โดย
เฉพาะทักษะในการทำงานร่วมกันและการเรียนรู้ร่วมกันจะต้องมีผลงานหรือผลสัมฤทธิ์ทั้งรายบุคคลและรายกลุ่มที่สามารถตรวจสอบและวัด
ประเมินผลได้ มีการวิเคราะห์กระบวนการทำงานของกลุ่มเพื่อช่วยให้กลุ่มเกิดการเรียนรู้และปรับปรุงการทำงานให้ดีขึ้นเป็นกิจกรรมการเรียน
การสอนที่เน้นนักเรียนเป็นศูนย์กลาง จึงส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น สามารถอธิบายได้ ดังนี้

3.1 วิธีการจัดกลุ่มและปฏิสัมพันธ์ในกลุ่ม จากเดิมที่ผู้วิจัยได้ทำการสอนในปีการศึกษา 2557-2558 ที่ผ่านมา ได้จัดให้
นักเรียนรวมกลุ่ม กลุ่มละ 7 – 10 คน ซึ่งมีความสามารถใกล้เคียงกัน ทำให้เกิดปัญหาที่ผู้สอนทำการสอนได้ไม่ทั่วถึง นักเรียนขาดความสนใจ
ในบทเรียน ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่ดีเท่าที่ควร จากนั้นผู้วิจัยจึงได้ทำการเปลี่ยนให้มีการเรียนการสอน แบบร่วมมือ โดยการให้จัดกลุ่ม
นักเรียน กลุ่มละ 4 คน ซึ่งลดความสามารถกัน โดยครูผู้สอนได้กระตุ้นให้นักเรียนได้มีปฏิสัมพันธ์ โดยการพูดคุยให้เห็นความสำคัญของกลุ่ม
ดังจะเห็นได้จากนักเรียนได้มีการพูดคุย แลกเปลี่ยน การยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น สอดคล้องกับทิตนา แจมมณี¹¹ ได้กล่าวโดยสรุปว่า
การเรียนรู้แบบร่วมมือจะประสบความสำเร็จได้ ต้องอาศัยทักษะทางสังคม ทักษะการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ทักษะการทำงานกลุ่ม และทักษะการ
แก้ปัญหาขัดแย้ง รวมทั้งการเคารพ ยอมรับ และไว้วางใจซึ่งกันและกัน เพื่อช่วยให้ดำเนินงานไปได้

3.2 การจัดการเรียนรู้แบบเดิมนักเรียนจะต่างคนต่างทำงานของตนเองได้สำเร็จโดยไม่มีการพัฒนาทักษะทางสังคม แต่การ
จัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ นักเรียนต้องร่วมมือกันทำงานโดยทุกคนมีหน้าที่ของตัวอย่างจึงจะช่วยให้กลุ่มประสบความสำเร็จ ซึ่งความสำเร็จของ
ตนเองคือความสำเร็จของกลุ่ม ทำให้นักเรียนมีพัฒนาทักษะทางสังคม สอดคล้องกับทิตนา แจมมณี¹² ได้กล่าวถึงข้อดีของการเรียนรู้แบบร่วมมือไว้ว่า
การเรียนรู้แบบร่วมมือช่วยให้ผู้เรียนมีน้ำใจนักกีฬามากขึ้น ใส่ใจในผู้อื่นมากขึ้น เห็นคุณค่าของความแตกต่าง ความหลากหลาย การ
ประสานสัมพันธ์และการรวมกลุ่ม

3.3 ครูเป็นแหล่งความรู้หลักจากการเรียนรู้แบบเดิม ซึ่งในปีการศึกษา 2557-2558 ที่ผ่านมา ครูผู้สอนเป็นผู้ถ่ายทอดความ
รู้ให้กับนักเรียนเท่านั้น ทำให้การเรียนการสอนไม่ทั่วถึง แต่การเรียนรู้แบบร่วมมือ จะให้นักเรียนทุกคนในกลุ่มเป็นแหล่งความรู้หลัก และเปลี่ยน
ผู้นำกลุ่มในทุกกิจกรรมส่งผลให้นักเรียนแต่ละคนมีการเตรียมตัวในการเป็นผู้นำของกลุ่ม โดยมีการฝึกซ้อมส่วนตัวและทบทวนบทเรียนในคาบ
ที่แล้วเมื่อถึงคาบที่จะต้องเป็นผู้นำ ทำให้มีพัฒนาในทางที่ซึ่งสอดคล้องกับทิตนา แจมมณี¹³ ที่ได้กล่าวถึงข้อดีของการเรียนรู้แบบร่วมมือไว้ว่า
การเรียนรู้แบบร่วมมือช่วยให้ผู้เรียนมีความพยายามที่จะเรียนรู้ให้บรรลุเป้าหมาย เป็นผลทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น และมีผลงานมาก
ขึ้น มีแรงจูงใจและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มีการใช้เวลาอย่างมีประสิทธิภาพ ใช้เหตุผลดีขึ้น และคิดอย่างมีวิจารณญาณมากขึ้น

3.4 การให้คะแนน จากการเรียนรู้แบบเดิมที่ประเมินผลเป็นรายบุคคล เพียงอย่างเดียวและครูผู้สอนเป็นผู้ให้คะแนนฝ่าย
เดียว แต่การเรียนรู้แบบร่วมมือ นอกจากครูผู้สอนเป็นผู้ประเมินรายบุคคล แต่ยังมีประเมินรายกลุ่มอีกด้วย และยังให้นักเรียนได้มีส่วนร่วม
ในการประเมินผลของกลุ่ม สอดคล้องกับทิตนา แจมมณี¹⁴ ที่ได้ให้ความเห็นในการประเมินและวิเคราะห์กระบวนการเรียนรู้ไว้ว่า นอกจากครู
จะประเมินผลการเรียนรู้ของนักเรียนทั้งทางด้านปริมาณและคุณภาพแล้ว ควรให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการประเมิน พร้อมทั้งให้นักเรียนได้วิเคราะห์

7. สุทธาดา วงศรี, “การพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ เรื่อง เวลา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้วิธีสอนแบบร่วมมือกัน (LT)”
(วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาคณิตศาสตร์ศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม, 2553)

8. วลภา เชียงราช, “การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ เรื่องการแปรผัน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT”
(การศึกษาค้นคว้าอิสระปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2550)

9. ไพโรจน์ มักสัมพันธุ์, “การสร้างชุดการสอนการเป่าลู่อรีคอร์ดอร์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาพัฒนาการ สุวินทวงศ์”
(วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏราชชนรินทร์, 2553)

10. ทิตนา แจมมณี, ศาสตร์การสอน : องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ (กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2555), หน้า 19.

11. _____, ศาสตร์การสอน : องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ (กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2555), หน้า 100.

12. _____, ศาสตร์การสอน : องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ (กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2555), หน้า 101.

13. _____, ศาสตร์การสอน : องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ (กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2555), หน้า 101.

14. _____, ศาสตร์การสอน : องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ (กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2555), หน้า 105.

การทำงานของกลุ่มและพฤติกรรมของสมาชิกกลุ่ม เพื่อให้กลุ่มมีโอกาสเรียนรู้ที่จะปรับปรุงส่วนบกพร่องของกลุ่ม

4. ปัญหาและวิธีการแก้ไขในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ ในระยะเวลาการทดลองผู้วิจัยได้พบปัญหาจากการใช้เนื่องจากบริบทของวิทยาลัยนาฏศิลป์ การเรียนการสอนจะใช้วิธีครูเป็นศูนย์กลางซึ่งเป็นวิธีการสอนแบบดั้งเดิม แต่การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นการให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติเองทำให้พบปัญหาและการแก้ไขได้ดังนี้

4.1 การปรับตัวจากการเรียนรู้แบบเดิม ในรายวิชาดนตรีสากล (Recorder) ประกอบด้วยนักเรียนสาขา โจน ละคร ปี่พาทย์เครื่องสายไทย และคีตศิลป์ไทย โดยวิสัยนักเรียน จัดการเรียนรู้โดยมีครูเป็นองค์ความรู้เป็นต้นแบบให้นักเรียนปฏิบัติตาม ผู้วิจัยได้เปลี่ยนวิธีการจัดการเรียนรู้โดยการชี้แจงถึงผลของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ ให้นักเรียนได้ปรับตัวในคาบแรก ส่งผลทำให้นักเรียนได้เกิดการเปลี่ยนแปลงการเรียนรู้

4.2 การทำงานเป็นกลุ่ม เนื่องจากการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือมีการจัดกลุ่มเป็นกลุ่มเล็ก กลุ่มละ 4 คน แต่ละคนมีหน้าที่ของตัวเอง ผลัดกันเปลี่ยนหน้าที่กันในแต่ละคาบ และมีผู้นำกลุ่มในการทดลอง แต่ละกลุ่มนอกจากจะคละสาขาแล้ว ยังคละชั้นเรียนอีกด้วย ผู้วิจัยเห็นว่าอาจจะจะมีปัญหาหากให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 เป็นหัวหน้ากลุ่มในคาบแรก ๆ จึงแก้ไขโดยการคาบแรกในแต่ละกลุ่มให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เป็นหัวหน้ากลุ่มก่อน ในช่วงระหว่างการทดลองจึงไม่เกิดปัญหา เพราะคาบเรียนต่อมานักเรียนได้ปรับพฤติกรรมและคุ้นเคยกับกลุ่ม

4.3 การปรับตัวของครูผู้สอน ผู้วิจัยเป็นครูผู้สอนในรายวิชาดนตรีสากล (Recorder) ตั้งแต่ปีการศึกษา 2557 และได้ทำการสอนรูปแบบเดิม ทำให้พบปัญหาของตัวผู้เรียน ผู้วิจัยก่อนการทำการทดลองผู้วิจัยได้ศึกษาวิธีการสอนแบบร่วมมือโดย ทิศนา แจมมณี¹⁵ ให้เข้าใจอย่างถ่องแท้ รวมทั้งนำปัญหาที่พบในปีการศึกษา ก่อน ๆ นำมาสร้างชุดการสอน โดยยึดเนื้อหาสาระในใบความรู้และใบงานเท่านั้น เพื่อการควบคุมบรรยากาศในชั้นเรียน และความเข้าใจในทิศทางเดียวกัน พร้อมทั้งสอดแทรกเนื้อหาสาระในท้ายคาบเรียน เพื่อเพิ่มเติมองค์ความรู้

4.4 การประเมินผล ในการประเมินผลแบบเดิม นักเรียนจะเคยชินในการประเมินผลโดยครูผู้สอน แต่การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือนั้น นอกจากผู้วิจัยได้ทำการประเมินนักเรียนแล้ว ผู้วิจัยยังให้นักเรียนในชั้นเรียนได้มีส่วนร่วมให้การประเมินด้วย โดยใช้แบบประเมินเดียวกับผู้วิจัย สอดคล้องกับการประเมินโดยเพื่อน (Peer Assessment) ที่ให้นักเรียนได้ประเมินโดยเพื่อน มีการสร้างสิ่งแวดล้อม ที่สนับสนุนให้เกิดการประเมินรูปแบบนี้ คือ นักเรียนมีความเชื่อใจซึ่งกันและกัน ไม่มีอคติ ซึ่งสอดคล้องกับทิศนา แจมมณี¹⁶ ที่ได้ให้ความเห็นในการประเมินและวิเคราะห์กระบวนการเรียนรู้ไว้ว่า นอกจากครูจะประเมินผลการเรียนรู้ของนักเรียนทั้งทางด้านปริมาณและคุณภาพแล้ว ควรให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการประเมิน พร้อมทั้งให้นักเรียนได้วิเคราะห์การทำงานของกลุ่มและพฤติกรรมของสมาชิกกลุ่ม เพื่อให้กลุ่มมีโอกาสเรียนรู้ที่จะปรับปรุงส่วนบกพร่องของกลุ่ม¹⁷

5. ความสอดคล้องของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือและการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 จากผลการทดลองการหาประสิทธิภาพชุดการสอนปฏิบัติรีคอร์ดอร์แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย วิทยาลัยนาฏศิลป์ ผู้วิจัยได้สอบถามนักเรียนหลังจากการใช้ชุดการสอนพบว่านักเรียนมีความสนใจการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ และมีเจตคติที่ดีต่อวิชาดนตรีสากล ต่างจากการเรียนรู้แบบเดิม นักเรียนได้รู้จักเพื่อนและพี่ต่างสาขามากขึ้นมีความไว้วางใจซึ่งกันและกัน เกิดความสามัคคีในกลุ่ม ให้เกียรติซึ่งกันและกัน มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน พร้อมทั้งยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น คอยช่วยเหลือซึ่งกันและกัน โดยมีเป้าหมายร่วมกันคือ ความสำเร็จของกลุ่มถือได้ว่าเป็นความสำเร็จของตน ซึ่งผลของการเรียนที่ผ่านมาต้องใช้ความร่วมมือร่วมใจ พุดคุยปรึกษากันในกลุ่ม ร่วมกันรับผิดชอบในหน้าที่ของตนเอง เพื่อให้ตนเองและสมาชิกทุกคนในกลุ่มประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ ซึ่งสอดคล้องกับการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 กล่าวคือทักษะสังคมและสังคมข้ามวัฒนธรรม (Social and Cross-Cultural Skills) เป็นทักษะทำให้คนในศตวรรษที่ 21 สามารถทำงานและดำรงชีวิตอยู่ในสภาพแวดล้อมและผู้คนที่มีความแตกต่างหลากหลายได้อย่างไม่แปลกแยก ทำให้งานสำเร็จ การพัฒนาทักษะนี้จะทำให้เกิดผลดีต่อการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น เช่น ในเรื่องกาลเทศะ เกิดการทำงานในทีมที่แตกต่างหลากหลายอย่าง การเคารพความแตกต่างทางวัฒนธรรม ตอบสนองความเห็นและคุณค่าที่แตกต่างอย่างใจกว้าง เพื่อยกระดับความแตกต่างทางสังคมและวัฒนธรรมสู่การสร้างแนวความคิด วิธีทำงานใหม่ สู่คุณภาพของผลงาน¹⁸

15. ทิศนา แจมมณี, ศาสตร์การสอน : องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ (กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2555), หน้า 101.

16. _____, ศาสตร์การสอน : องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ (กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2555), หน้า 105.

17. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ, ชุดฝึกอบรมการวัดและประเมินผลการเรียนรู้หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด, 2553), 104.

18. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ, แนวทางจัดการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด, 2558), 14.

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเพื่อการปฏิบัติ

1. ในการนำกิจกรรมเรียนรู้ ไปใช้ในการจัดการเรียนรู้ ควรให้โอกาสนักเรียนในการแสดงความคิดเห็น เพื่อให้ให้นักเรียนได้เห็นคุณค่าและความสำคัญของตนเอง เพราะนักเรียนต่างสาขากันความคิดก็จะมีแตกต่างกันบ้าง
2. ชุดการสอนปฏิบัติรีคอร์ดเดอร์แบบร่วมมือ ประกอบไปด้วยกิจกรรมที่ครอบคลุมทั้งทางด้านเนื้อหาและปฏิบัติ เป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักเรียนได้เรียนรู้ด้วยความสนใจ สนุกสนาน ครูผู้สอนควรกำหนดกิจกรรมให้สอดคล้องกับบริบทของนักเรียน และระยะเวลา
3. ขณะที่นักเรียนทำกิจกรรม ครูผู้สอนควรดูแล ใส่ใจ ให้คำแนะนำช่วยเหลือเมื่อนักเรียนประสบปัญหา และคอยควบคุมเวลาในการทำกิจกรรม รวมไปถึงความประพฤติของนักเรียนให้อยู่ในความเรียบร้อยไม่รบกวนเพื่อนกลุ่มอื่น
4. ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ควรให้โอกาสแก่นักเรียนทุกคนเท่าๆ กันครูควรชี้แจงให้นักเรียนเห็นคุณค่าและความสำคัญของตนเอง และสมาชิกกลุ่มทุกคนเพราะไม่ว่านักเรียนแต่ละคนจะมีหน้าที่ต่างกัน ต่างก็ต้องมีส่วนร่วมในกลุ่ม ถ้าหากไม่ให้ความร่วมมือหรือขาดเรียนจะทำให้กลุ่มได้คะแนนน้อย
5. ครูผู้สอนควรแจ้งผลการปฏิบัติกิจกรรมทันทีเมื่อสิ้นสุดชั่วโมงเรียน เพื่อจะให้นักเรียนได้ทราบข้อบกพร่องของตนเองและมีโอกาสได้แก้ไขให้ถูกต้องทันที
6. ควรส่งเสริมพฤติกรรมการทำงานกลุ่มควบคู่ไปกับการจัดการสอนโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมืออย่างสม่ำเสมอเพื่อให้นักเรียนสามารถพัฒนาตนเองด้วยการทำงานร่วมกันภายในกลุ่มอย่างต่อเนื่อง และมีประสิทธิภาพส่งผลอย่างยั่งยืน ซึ่งก่อให้เกิดประโยชน์แก่ตัวนักเรียนเข้าสู่การทำงาน

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยในครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาค้นคว้าการใช้ชุดการสอนแบบร่วมมือ ในสาขาวิชาอื่น ๆ และในช่วงชั้นอื่น ๆ เช่น การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ วิชาทฤษฎีเอก สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ วิชาสังคมศึกษามาศาสตร์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เป็นต้น
2. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนกับวิธีการสอนแบบอื่น ๆ เช่น เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ระหว่างการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือกับการเรียนรู้แบบสาธิต หรือนำไปปรับใช้กับรายวิชาอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกันคนตรี
3. ควรมีการศึกษาผลการใช้ชุดการสอนปฏิบัติรีคอร์ดเดอร์แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย วิทยาลัยนาฏศิลป์ คือ ใช้ในการสอนจริงทั้งรายวิชา และประเมินผลการใช้รูปแบบภายในหนึ่งภาคเรียน เพื่อศึกษาผลการใช้ที่เกิดขึ้นจริงในการเรียน

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2551.
- ทิตนา แจมมณี. ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ. (พิมพ์ครั้งที่ 15). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2555.
- ไพโรจน์ มักสัมพันธ์. “การสร้างชุดการสอนการเป่าลู่รีคอร์ดเดอร์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาพัฒนาการ สุวินทวงศ์.”วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, มหาวิทยาลัยราชภัฏราชชนรินทร์, 2553.
- มยุรีย์ สีเฉลียว. “การพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง โจทย์ปัญหาเศษส่วนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ (LT).” วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาคณิตศาสตร์ศึกษา, มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม, 2553.
- ยุพาวดี วงษ์เพ็ญ. “บทบาทของครู กับสื่อการเรียนการสอน.” วารสารการศึกษาไทย, ปีที่ 4 ฉบับที่ 48 (กันยายน 2551): 10-13.
- วัลภา เฮียงราช. “การพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ เรื่องการแปรผัน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT.” การศึกษาค้นคว้าอิสระปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2550.
- วาโร เฟิงสวัสดิ์. “การวิจัยการศึกษาปฐมวัย.” กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาสน, 2554.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ. “ชุดฝึกอบรมการวัดและประเมินผลการเรียนรู้หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551.” กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด, 2553.

**การหาประสิทธิภาพชุดการสอนปฏิบัติรีคอร์ดอร์
แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอน
ปลาย วิทยาลัยนาฏศิลป์**

ฉัตรพล สุดเนตร*

พนัง ปานช่วย**

พิมลมาศ พร้อมสุขกุล**

ประวีณา เอี่ยมยี่สุน**

**The Efficiency of Recorder Skills' Instructional
Package Base on Cooperative Learning Model for
Upper Secondary Students Level of Dramatic Arts
College**

Chattrapon Sudnate*

Panang Panchuay**

Pimonmas Promsukul**

Praweena Aiemyeesoon**

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ. “แนวทางจัดการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21.” กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุม
สหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด, 2558.

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. “แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 (2550-2554).”
กรุงเทพฯ: สำนักนายกรัฐมนตรี, 2549.

สุดธาดา วงศรี. “การพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ เรื่อง เวลา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้วิธีสอน
แบบร่วมมือกัน (LT).” วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาคณิตศาสตร์ศึกษา, มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม, 2553.